

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 9190

София, 16.10.2002

Върховният административен съд на Република България - Петчленен състав, в закрито заседание в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: СТЕФКА СТОЕВА
ЧЛЕНОВЕ: ЦВЕТАНА СУРЛЕКОВА
НИНА ДОКТОРОВА
АДЕЛИНА КОВАЧЕВА
ГАЛИНА КАРАГЪЗОВА
при секретар и с участието
на прокурора изслуша докладваното
от съдията АДЕЛИНА КОВАЧЕВА
по адм. дело № 8526 / 2002.

Производството е по реда на чл. 20, ал. 3 от ЗВАС.

Образувано е по частна жалба от адвокат Александър Кашъмов - представител по пълномощие на Полина Василева Кирева срещу определение № 7868 от 5.08.2002 година на Върховния административен съд, IV-то отделение. С него е оставена без разглеждане, като процесуално недопустима жалбата ѝ срещу мълчалив отказ на министъра на околната среда и водите /МОСВ/ за достъп до обществена информация и производството по делото е прекратено. Релевират се доводи за неправилно приложение на материалния закон и нарушения на съществени процесуални правила.

В срока по чл. 215, ал. 1 ГПК ответната страна не е изразила становище по жалбата.

Частната жалба, като подадена от надлежна страна в срока по чл. 214, ал. 1 от ГПК е процесуално допустима, а разгледана по същество е неоснователна.

Производството пред първоинстанционния съд е по реда на чл. 40, ал. 1 от Закона за достъп до обществената информация /ЗДОИ/. Образувано е по жалба от Полина Василева Кирева срещу мълчалив отказ на МОСВ на молбата ѝ вх. № 26-00-9949 от 14.11.2000 година за представяне препис-извлечение от протокол от заседанието на Висшия експертен екологичен съвет към МОСВ, проведено на 19.06.2000 година по точка четвърта от дневния ред.

От писмените доказателства по приложената преписка съдът е установил, че преди подаване на искането от 14.11.2000 година, жалбоподателката е правила искане на 13.07.2000 година за предоставяне препис-извлечение от същия протокол. Административният орган с писмо изх. № 26-00-6578 от 18.07.2000 година е отказал предоставяне на информация. Отказът не е обжалван и

съответно е влязъл в сила след изтичане на 14-дневния срок за неговото обжалване.

При тези данни по делото съдът е приел, че процесният случай попада в приложното поле на чл. 32, ал. 2 от ЗАП. При наличие на влязъл в сила отказ за предоставяне достъп до обществена информация, новото искане от 14.11.2000 година се явява искане за преразглеждане на вече постановен административен акт и последващият мълчалив отказ съгласно изричната разпоредба на чл. 32, ал. 4, предложение второ от ЗАП не подлежи на обжалване.

Алтернативно съдът е развил и доводи, че жалбоподателката няма правен интерес от обжалване на административния акт, тъй като компетентният държавен орган още с изпращане на жалбата за разглеждане в съда е комплектовал цялата преписка и към нея е приложил и заверено ксерокопие от протокол № 10 от 19.06.2000 година от заседанието на ВЕЕС в частта на т. 4, както и други относими към тази точка от дневния ред писмени материали. По този начин на жалбоподателката е била предоставена на практика възможността да се запознае с исканата обществена информация.

По тези съображения, съдът е приел, че жалбата се явява процесуално недопустима, както поради липса на акт, който да може да бъде предмет на съдебен контрол, така и поради липса на правен интерес у лицето, което го е обжалвало и я е оставил без разглеждане, като е прекратил производството по делото. Така постановеното определение е правилно.

Неоснователни са доводите в частната жалба, че систематическото място на чл. 32 ЗАП било в раздел I - ви "Обжалване по административен ред" и съответно не следвало да се прилага за случаите, когато за актовете е предвидено обжалване само по съдебен ред. Цитираната разпоредба урежда правоотношенията, възникващи във връзка с изменение на влезли в сила административни актове, като двете алинеи – първа и втора уреждат различни по вид и същност хипотези. Процесният случай попада в приложното поле на втората алинея, тъй като на 18.07.2000 г. е отказано осигуряване достъп до информация на жалбоподателката. Ето защо правилно съдът е разгледал последващото искане от 14.11.2000 година вече, като искане да се преразгледа влезлия в сила административен акт. А самият отказ от преразглеждане, предмет на обжалване пред съда не подлежи на такова съгласно изричната законова забрана на чл. 32, ал. 4, изречение второ ЗАП.

Неоснователни са и доводите за неправилност на обжалваното определение, тъй като към датата на подаване на жалбата, жалбоподателката имала правен интерес от отмяна на обжалвания отказ. Наличието на правен интерес е абсолютна процесуална предпоставка, от категорията на положителните, която обуславя процесуалната допустимост на жалбата. За нейното наличие съдът е задължен да следи служебно и то във всеки един момент на административно-съдебното производство. Наистина към момента на подаване на жалбата, Полина Кирева е имала правен интерес да обжалва мълчаливия отказ. След изпращането на искания протокол с писмото от 29.12.2000 година тя в качеството си на страна по делото е можела спокойно да се запознае с него. По този начин административният орган сам е отменил отказа си и ѝ е осигурил

достъп до документа, така че за нея е отпаднал правният интерес да иска признаване право на такъв. Това прави неоснователен доводът в частната жалба, че жалбоподателката била лишена от справедлив процес. Съдебният процес не може да бъде самоцелен. Той е законово обвързан с наличието на правен интерес у правните субекти. Поради това и чл. 20, ал. 1, т. 3 от ЗВАС изрично постановява, че жалбата не подлежи на разглеждане когато подателят няма интерес от отмяна на обжалвания отказ.

На последно място е неоснователен и доводът, че с прекратяване производството по делото, жалбоподателката била лишена от правото да иска присъждане на направените съдебни разноски. Проблемът с разноските при съдебното обжалване на административни актове е глобално решен в чл. 5 ЗАП. Различните възможни хипотези обаче не са уредени в ЗАП, поради което следва на основание препращащите разпоредби на чл. 45 ЗАП и чл. 11 ЗВАС да се приложат общите правила на ГПК. В чл. 65, ал. 2 от него е предвидено, че само ако ответникът с поведението си не е дал повод за завеждане на делото и е признал иска, разноските се възлагат на ищеца. След като конкретният случая не е такъв, то жалбоподателката не е лишена от възможност да претендира такива. Необходимо е обаче да съществуват данни, че те са направени или с други думи че адвокатското възнаграждение е реално заплатено и съставлява за нея разход. В приложения договор за правна защита и съдействие на стр. 35 от адм. дело 280/2001 година на ВАС, IV-то отделение обаче в раздела “Договорено възнаграждение” вместо сума е словесно изписано, че е “По договор с фондация Програма Достъп до информация.” Ето защо в раздела “Внесена сума” липсва такава. От правния договор се установява, че жалбоподателката не е направила разноски и съответно не ѝ се дължат такива. По тези съображения обжалваното определение, като правилно ще следва да се остави в сила.

Водим от гореизложеното, Върховният административен съд в петчленен състав

ОПРЕДЕЛИ:

ОСТАВЯ В СИЛА определение № 7868 от 5.08.2002 година по адм. дело № 925/2002 година на Върховния административен съд, IV-то отделение.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

Вярно с оригинала, **ПРЕДСЕДАТЕЛ:** /п/ Стефка Стоева
секретар: **ЧЛЕНОВЕ:** /п/ Цветана Сурлекова
/п/ Нина Докторова
/п/ Аделина Ковачева
/п/ Галина Карагъзова